

REJSTŘÍK

Amazonka	2	Montgomery.....	33
Anděl.....	3	Morituri te salutant.....	34
Až uslyším hvízdání.....	4	Mravenčí ukolébavka	35
Báječná ženská.....	5	Nad stádem koní.....	36
Balada o bílém koni.....	7	Něco o lásce	37
Batalion	6	Okoř.....	38
Bláznova ukolébavka	8	Outsider waltz	39
Buráky	9	Panenka.....	40
Cesta.....	10	Píseň, co mě učil listopad ...	41
Cizinec	11	Pískající cikán.....	42
Černošské ghetto	12	Pocity	43
Franky Dlouhán	13	Podvod	44
Grónská písnička	14	Pražce	45
Hlídač krav.....	15	Prodavač	46
Hrášek.....	16	Ptáčata.....	47
Igelit	17	Rodné údolí.....	48
Jarmila	18	Rosa na kolejích.....	49
Jdou po mně, jdou.....	19	Severní vítr	50
Jednoduchá.....	20	Skládanka	51
Jennifer Lady	21	Slib.....	52
Jižní kříž	22	Slunovrat.....	53
Kohout	23	Starý příběh	54
Kometa.....	24	Tisíc mil	55
Kozel	25	Trpasličí svatba.....	56
Kytka	26	Tři kříže.....	57
Lady Black.....	27	V moři je místa dost	58
Lachtani.....	28	Všechno nejlepší	59
Luka pod Medníkem	29	Zachraňte koně	60
Marie.....	30	Zrození hvězd	61
Míle	31	Život je jen náhoda	62
Mlýny	32	Žízeň.....	63

AMAZONKA

CAPO 2

1. **Byly krásný naše plány, byla jsi můj celej svět,
čas je vzal a nechal rány, starší jsme jen o pár let.**
2. Tenkrát byly děti malé, ale život utíkal,
už na táto slyší jinej, i když si tak neříká.
- R: Nebe modrý zrcadlí se v řece která všechno ví,
stejnou barvou jakou měly tvoje oči džínový.
3. Kluci tenkrát co tě znali, všude kde jsem s tebou byl,
Amazonka říkali a já hrdě přisvědčil.
4. Tvoje strachy, že ti mládí pod rukama utíká,
vedli k tomu, že ti nikdo Amazonka neříká.
5. Zlatý kráse cingrlátek, jak sis časem myslela,
vadil možná trampský šátek, nosit dál s' ho nechtěla.
- R: Ted' jsi víla z paneláku, samá dečka, samej krám,
já si přál jen abys byla [: pořád stejná přisáhám. :]

ŽÍZEŇ

1. **Když kapky deště buší na rozpálenou zem,
já toužím celou duší dát živou vodu všem,
už v knize knih je psáno: bez vody nelze žít,
však ne každému je dáno z řeky pravdy pít.**
- R: Já mám žízeň, věčnou žízeň,
stačí říct, kde najdu vláhu
a zchladím žáhu pálivou,
ó, já mám žízeň, věčnou žízeň,
stačí říct, kde najdu vláhu,
a zmizí žízeň, žízeň, žízeň.
2. Stokrát víc než slova hladká jeden čin znamená,
však musíš zadní vrátka nechat zavřená,
mně čistá voda schází, mně chybí její třept,
vždyť z moře lží a frází se voda nedá pít.
- R: Já mám žízeň...
3. Jak vytékají říčky zpod úbočí hor,
tak pod očními víčky já ukrývám svůj vzdor,
ten pramen vody živé má v sobě každý z nás
a vytryskne jak gejzír, až přijde jeho čas.

ŽIVOT JE JEN NÁHODA

1. ^G ^C **Život je jen náhoda,**
^G ^{G7} **jednou si dole, jednou nahoře,**
^C ^{C7} **život plyne, jak voda**
^G ^{G7} ^G **a smrt je jako moře.**

Každý k moři dopluje,
 někdo dříve a někdo později,
 kdo v životě miluje,
 ať neztrácí naději.

- R: ^C ^G **Až uvidí v životě zázraky,**
^C ^G **které jenom láska umí,**
^{A7} **zlaté ryby vyletí nad mraky**
^{G7} ^G **a pak porozumí.**

Že je život jak voda,
 kterou láska ve víno promění,
 láska že je náhoda
 a bez ní štěstí není.

- R: **Až uvidí v životě zázraky...**

Že je život jak voda,
 kterou láska ve víno promění,
 láska že je náhoda
 a bez ní štěstí není
 a bez ní štěstí není.

ANDĚL

1. ^A ^{C#MI} ^D ^A **Tolikrát jsem dopadnul úplně na dno,**
^{C#MI} ^D ^A **nechtěj znát, jak to šlo náramně snadno**
^{C#MI} ^D ^{C#MI} ^D **a žádné požehnání mi nezmírnilo nic,**
^{C#MI} ^{HMI} ^E **ale nakonec musím se usmát a říct.**

- R: ^A ^{DMAJ7} ^A ^{DMAJ7} **Bůh mi seslal anděla, co ve tváři má smích**
^{F#MI} ^{C#MI} ^{HMI} ^E **i když jsem hříšník velikán,**

Bůh mi seslal anděla, duši čistou jako sníh,
 co plní nejvyššímu plán – přísahám.

Nemám tvář vážené celebrity,
 nečtu snář a chybí mi list maturity,
 nechodím do kostela a neznám Otčenáš,
 ale nakonec odpovím, když se ptáš.

- R: 2 × Bůh mi seslal...

AŽ USLYŠÍM HVÍZDÁNÍ

1. ^{EMI} **Pověz mi, muj příteli, co uděláš, když rozdělí** ^D
^C ^D ^{AMI} ^{HMI}
tě s někým jeho smích jak žhavý klín,
^{EMI} ^D
a on si myslí, jak se zdá, že postačí, když zahvízdá,
^C ^D ^{AMI} ^{HMI}
hned něhou změkneš jako parafín.
- R: ^G ^{C G D C} ^{F C G G} ^{C G D}
^{AMI} ^G ^D
 Až uslyším hvízdání, až uslyším hvízdání, až uslyším hvízdání,
 ukryji své zklamání za nekonečnou hrou a mlhou ranní,
^{AMI} ^G ^D
 ukryji své zklamání za rozzářenou tvář a pousmání,
^{AMI} ^G ^D ^{EMI}
 ukryji své zklamání a vezmu jeho hlavu do svých dlaní.
2. A pověz mi, jak lámeš mříž, co uděláš, když nevěříš,
 že kroužkování ptáci zpívají,
 oni hvízdají a pyšní jsou, že létat mohou nad tebou
 a na zemi ti z ruky zobají.
- R: Až uslyším hvízdání...
- Poslyš, když mi nevěříš, ty také chceš jít stále výš
 a slunce je tak zlaté, až se vlní,
 pak se mužeš, když chceš výš, spálit víc, než pochopíš,
 a budeš rád, když nenajdeš jen trní.

ZROZENÍ HVĚZD

1. ^G ^C
^{EMI} ^D
Zrození hvězd čas vykřesá kvapem
^C ^{EMI} ^D
a můžou mě vézt, až vyryju drápem
staré medvědice do skály větrů tvůj obličej.
2. Kraj otěhotněl jak prvnička v máji
 tou padlou tmou a někde ve stáji
 se splaší koně a přiklušou blíž, ke mně blíž.
- R: ^C ^{EMI} ^D
^C ^{EMI} ^D
 A (že) březí klisna má oči jako ty a sedlo z něhy,
^C ^{EMI} ^D
 možná se jí stýská, možná je zraněná a možná je ty,
^C ^G
 všechno možná, všechno možná bude lepší než dřív.
3. Let létavice mně do uší zpívá
 píseň panice, co z tváře ti slíbá
 tvůj vodopád slz a měsíční prach, co ty víš.
4. Kraj Indiánů mě úsvitem vítá
 a ranní déšť mou rytinu smývá,
 jsi vzdálená víc, co můžu ti říct, můžu říct, jen to.
- R: Březí klisna...
- R: Březí klisna...

ZACHRAŇTE KONĚ

1. ^{EMI} Peklo byl ráj, ^{AMI} když hořela stáj, ^{AMI} příteli,
^C věř mi, ^D koně ^G pláčou, ^{H7} povídám,
^{EMI} to byla půlnoc, ^{AMI} v tom křik o pomoc, už letěly
^C hejna ^{H7} kohoutů, ^{EMI} a ^{EMI} bůhví kam.

R: ^G Zachraňte koně, ^{HMI} křičel jsem tisíckrát,
^G žil jsem jen pro ně, ^{HMI} bránil je nejvíckrát,
^{AMI} než přišla chvíle, ^C kdy hřívý bílé
^{AMI} pročesal plamen, ^{H7} spálil na troud.

2. Ohrady a stáj, a v plamenech kraj už nedýchal,
 já viděl, jak to hříbě umírá,
 klisna u něj a smuteční děj se odbývá,
 jak tiše pláče, oči přivírá.

R: Zachraňte koně...

R: Zachraňte koně, křičel jsem tisíckrát,
 žil jsem jen pro ně, bránil je nejvíckrát,
 zachraňte koně, křičel jsem tisíckrát,
 zachraňte koně ...

BÁJEČNÁ ŽENSKÁ

1. ^C Tenhle příběh je pravda, ^F ať visím, jestli vám budu lhat,
^G že jsem potkal jednu dívku a do dnešního dne ji mám rád,
^F nikdy neměla zlost, když jsem hluboko do kapsy měl,
^G vždycky měla pochopení a já se s ní nikdy hádat nemusel.

R: ^{C(D)} Když si báječnou ženskou vezme báječnej chlap,
^{G(A)} tak mají báječnej život plnej báječnejch dní bez útrap,
^{F(G)} celý den jen tak sedí a popíjejí Chatoneaux d'Pappe,
^{G(A)} když si báječnou ženskou vezme báječnej chlap.

Nikdy jsem neslyšel: kam jdeš, kdy přijdeš a kde jsi byl?
 A já nikdy nezapoměl, abych svoje sliby vyplnil.
 A když vzpomínala, tak jen na to hezký, co nám život dal,
 nedala mi příležitost, na co bych si taky stěžoval.

R: Když si...

Tenhle příběh je pravda a sním svůj klobouk, jestli jsem vám lhal,
 že jsem potkal jednu dívku a tu jsem si za ženu vzal.
 Zní to jako pohádka z příběhu královny Máb,
 že si báječnou ženskou vzal jeden báječnej chlap.

2 × R: Když si...

BATALION

- AMI C G AMI C G EMI AMI
 *: Víno máš a markytánku, dlouhá noc se prohýří,
 víno máš a chvilku spánku, díky, díky, verbíři.
- AMI C G AMI EMI
 1. Dříve než se rozední, kapitán k osedlání rozkaz dává,
 AMI G AMI EMI AMI
 ostruhami do slabin koně pohání.
 Tam na straně polední, čekají ženy, zlatáky a sláva,
 do výstřelů z karabin zvon už vyzvání.
- AMI C G AMI EMI
 R: Víno na kuráž, a pomilovat markytánku,
 AMI C AMI EMI AMI
 zítra do Burgund, batalion zamíří.
 Víno na kuráž a k ránu dvě hodiny spánku,
 díky, díky vám královští verbíři.
2. Rozprášen je batalion, poslední vojáci se k zemi hroutí,
 na polštáři z kopretin budou věčně spát.
 Neplač sladká Marion, verbíři nové chlapce přivedou ti,
 za královský hermelín, padne každý rád.
- R: Víno na kuráž ...
 *: Víno máš a markytánku ...

VŠECHNO NEJLEPŠÍ

- E
 1. Hádej, proč přišel jsem dneska k vám,
 A
 proč za záda schovávám květ,
 E
 dvakrát jsem dneska si ruce myl,
 H7 E
 abych popřál ti k věnečku let.
2. Nastav pusu a do vázy kytku dej,
 postav na kafe, dva cukry mám rád,
 koupil jsem „Člověče, nezlob se“,
 budu do rána bláznit a hrát.
- A
 R: Tak všechno nejlepší, zdraví a klid,
 E H7
 ať všechno ti jde tak, jak chceš,
 E
 sám nejlíp víš, co se má ti přát,
 H7 E
 a nám stačí, že žiješ, že jseš.
3. Hele, neděkuj, kytka není až zas tak moc,
 to, co uvnitř mám, neumím říct,
 jako kostky je život, jak den a noc,
 věčně střídá se mít-nemít nic.

E A H7 E

V MOŘI JE MÍSTA DOST

R: **V moři je místa dost, v moři je místa dost,
v moři je místa, místa, ach, místa, v moři je místa dost (2x)**

1. Podmořský koník kluše s nákladem mořské pěny,
cesta je velmi mokrá, a on je popletený,
za první vlnou vlevo okolo mořských patníků,
na pravo v Gofském proudu už vidí Afriku.

R: V moři je...

2. V chaluhách pod hladinou perou se chobotnice,
na každém chapadle boxerská rukavice,
perou se, perou se, vstávají, padají
a všechny ryby kolem ploutvemi tleskají.

R: V moři je...

3. Medúzy průhledné jak výkladní skříň,
čím blíže jsou k hladině, tím vidět jsou míň,
na vlnách houpají se a když je nikdo nevidí,
šťouchají do lehátek, vrážejí do lidí.

R: V moři je...

4. Rejnoci placatí jak kuchyňské utěrky
šestého každý měsíc dobijou baterky,
na mořských křižovatkách blikají světla,
aby se nesrazily ryby s rybama.

R: (2x)

BALADA O BÍLÉM KONI

R: **Kdysi byl mojí láskou, kůň bílej jak sníh,
bílá hřívá mu vlála, do dětských snů mých.**

1. Táta neměl dost peněz, celý roky se dřel,
nadělal hodně dluhů, jenom aby ho měl.
2. Když pak s Běloušem prvně, na dostihy šel,
na jeho rychlý nohy, vsadil všechno, co měl.
3. Bělouš běžel tak lehce, jako když vítr váł,
ostatní koně a jezdce, za sebou zanechal.
4. Při každém jeho skoku, rostla naděje v nás,
ale najednou upad, a zlomil si vaz.
5. Táta neřekl slova, jako socha tam stál,
a já poprvé viděl, jak se rozplakal.

R: Kdysi byl mojí láskou...

BLÁZNOVA UKOLÉBAVKA

1. Máš má ovečko dávno spát, už píseň ptáků končí.

Kvůli nám přestal i vítr vát, jen můra zírá zvenčí.

Já znám její zášť, tak vyhledej skrýš

zas má bílej plášť a v okně je mříž.

R: Máš má ovečko dávno spát

a můžeš hřát, ty mě můžeš hřát.

Vždyť přijdou se ptát, zítra zas přijdou se ptát

jestli ty v mých představách už mizíš.

2. Už máš má ovečko dávno spát, teď máme půlnoc temnou
zítra zas budou nám bláznů lát, že ráda snídáš se mnou.

Proč měl bych jim lhát, že jsem tady sám
když Tebe mám rád, když Tebe tu mám?

R: Už máš...

TŘI KŘÍŽE

1. Dávám sbohem všem břehům prokletejm,

který v drápech má d'ábel sám,

bílou přídí šalupa „My Grave“

míří k útesům, který znám.

R: Jen tři kříže z bílýho kamení

někdo do písku poskládal,

slzy v očích měl a v ruce znavený

lodní deník, co sám do něj psal.

2. První kříž má pod sebou jen hřích,
samý pití a rvačky jen,
chřestot nožů, při kterým přejde smích,
srdce-kámen a jméno Stan.

R: Jen tři kříže...

3. Já, Bob Green, mám tváře zjizvený,
štěkot psa zněl, když jsem se smál.
Druhej kříž mám a spím pod zemí,
že jsem falešný karty hrál.

R:

4. Třetí kříž snad vyvolá jen vztek,
Fatty Rogers těm dvoum život vzal,
svědomí měl, vedle nich si klek' ...

R: Snad se chtěl modlit:
„Vím, trestat je lidský, ale odpouštět božský,
snad mi tedy Bůh odpustí...“

R: .../a v něm, co jsem psal...

TRPASLIČÍ SVATBA

1. **V lese, jó v lese na jehličí,**
koná se svatba trpasličí,
žádná divná věc to není,
Šmudla už má po vojně a tak se žení.
- Malou má ženu, malinkatou,**
s malým věnem, malou chatou.
Už jim choděj' telegrámky,
už jim hrajou Mendelssohna na varhánky.

R: Protože láska, láska, láska v každém srdci klíčí,
 protože láskou hoří i to srdce trpasličí
 a kdo se v téhle věci jednoduše neopíčí,
 ten ať se dívá, co se děje v lese na jehličí.

2. Mají tam lásku, jako trámek,
 pláče tchyňka, pláče tchánek,
 štěstíčko přejou mladí, staří,
 v papinově hrníčku se maso vaří.

Pijou tam pivo popovický, (ale jen malý),
 Šmudla se polil, jako vždycky,
 Kejchal kejchá na Profouse,
 jedí hrášek s uzeným a nafouknou se.

R: Protože láska...

BURÁKY

1. **Když sever valčil s jihem a zem jde do války,**
a v polích místo bavlny ted' rostou buráky.
Ve stínu u silnice vidíš z jihu vojáky,
jak flákaj se tam s kvérem a louskaj buráky.

R: Hej hou, hej hou, nač chodit do války,
 je lepší doma sedět a louskat buráky.

2. Plukovník sedí v sedle, volá Yenkyové jdou,
 mužstvo v dáli leží, prej dál nemohou.
 Celý se v sedle otočí a koukne do dálky,
 jak jeho slavná armáda tam louská buráky.

R: Hej hou, hej hou,.... buráky.

3. Až ta válka skončí, tak jestli budem žít,
 své milenky a ženy zas půjdem políbit.
 Až se tě zeptaj „Hrdino, cos dělal za války?“
 Já flákal se tam s kvérem a louskal buráky.

R: Hej hou, hej hou,.... buráky.

CESTA (KLUS/KRAJČO)

1. **Tou cestou**
C
(GSUS4) G
Tím směrem prý bych se dávno měl dát
DMI
Když sněží, jde to těžší, ale sněhy pak tají
F G
Kus něhy ti za nehty slíbí a dají
2. Víc síly
 se prát, na dně víc dávat než brát.
 A i když se vleče a je schůdná jen v kleče
 Donutí přestat se zbytečně ptát
- R: C
 Jestli se blížím k cíli
G AMI
 Kolik zbývá víry, kam zvou
F G
 Svodidla, co po tmě mi lžou?
- Zda couvám zpátky a plůtvám řádky, co řvou
 že už mi doma neotevřou
3. Nebo jít s proudem
 Na lusknutí prstu se začít hned smát,
 Mít svůj chodník slávy a před sebou davy
 A přes zkroucená záda být součástí stáda
4. Ale zpívat a hrát, kotníky líbat, a stát
 Na křídlech všech slavíků, a vlastně už ze zvyku
 Přestat se zbytečně ptát

R: (2x)

TISÍC MIL

1. **V nohách mám už tisíc mil,**
G EMI
AMI C
stopy déšť a vítr smyl
AMI D G
a můj kůň i já jsme cestou znaveni.
2. Těch tisíc mil, těch tisíc mil,
 má jeden směr a jeden cíl,
 jeden cíl, to malý bílý stavení.
3. Je tam stráž a příkřej sráz,
 modrá tůň a bobří hráz,
 táta s mámou, kteří věřej' dětskej m snům.
4. Těch tisíc mil, těch tisíc mil,
 má jeden směr a jeden cíl,
 jeden cíl, ten starej známej bílej dům.
5. V nohách mám už tisíc mil,
 ted' mi zbejvá jen pár chvil,
 cestu znám, a ta se k nám dál nemění.
- 6.=2.
7. Kousek dál, a já to vím,
 uvidím už stoupat dým,
 šikmej štít střechy čnít k nebesům.
- 8.=4. + [: jeden cíl, ten starej známej bílej dům ... :]

STARÝ PŘÍBĚH

1. **Řek' Mojžíš jednou lidu svému: přišel čas,
dnes v noci tiše vytratí se každý z nás.**

*: Mává, mává nám všem svobodná zem.

2. Já říkám rovnou: každý ať s tím počítá,
že naše cesta ke štěstí je trnitá.
*: Mává, mává nám všem svobodná zem.

- R: Kdo se bojí vodou jít,
ten podle tónů faraónů musí žít.

*: Mává, mává nám všem svobodná zem.

3. Až první krůček bude jednou za námi,
tak nikdo nesmí zaváhat, dát na fámy.
*: Mává, mává nám všem svobodná zem.

4. Pak tenhle vandr všem potomkům ukáže,
že šanci má jen ten, kdo má dost kuráže.
*: Mává, mává nám všem svobodná zem.

- R: Kdo se bojí...
*: Mává, mává nám všem svobodná zem.

5. Ten starý příběh z knížky vám tu vykládám,
ať každý ví, že rozhodnout se musí sám.
*: Mává, mává nám všem svobodná zem.

- R: Kdo se bojí...
*: Mává, mává nám všem svobodná zem.

CIZINEC

1. **Za vesnici stával, tam kde dobytek se pas
nikdy s nikým nemluvil, nikdo neznal jeho hlas
vždy zůstal jenom na chvíli a důstojnou měl tvář
často jen tak prošel polem, jako dobrý hospodář
a nikdo neví, odkud se tu vzal.**

- R: Byla vám to záhadná věc že kdykoliv se objevil
ten divný cizinec jako by nám tím chtěl něco říct

2. Když viděli ho poprvé, držel v rukou meč a štít prý za blázna ho měli, ale nechali ho být a do tůdne se vojna zvedla bůhví proč a zač jen rychle prošla krajem, v patách za ní křik a pláč a nikdo neví, kde se ten muž vzal.
3. Když jednou přišlo sucho nejhorší za sto let on objevil se znova, prošel ke studni a zpět pak se v noci spustil liják, blesky byly tam a sem a přitom hvězdy zářily na nebi bezmračném a nikdo neví kde se ten déšť vzal.
4. Už dávno se tu neválčí a úrody je dost čas na práci i na lásku a důvod pro vděčnost to cizinec když před léty se zjevil naposled prý na tváři měl úsměv a v ruce bílý květ A pak už víckrát nevrátil se zpět.
5. Když mně to děda vyprávěl, tak zrovna kvetl vřes a já si vzpomněl na dětství, vidím to jako dnes Jako kluk jsem potkal lovce, nesl přes rame-no síť pak i já svou první rybu chyt'.
6. A pak jsem jednou za bratrem až do Dublinu jel já na nedělní mši s ním tehdy do kostela šel Tam na zdi visel obraz, měl už oprýskaný rám ten muž co se z něj díval, to byl svatý Patrik sám a já najednou věděl, že ho znám... A já najednou věděl, že ho znám.

ČERNOŠSKÉ GHETTO

1. Jako tenkrát, zase slyším slanej vítr vát
a na rezavý ploty hrát tam v ghettu.

Jako tenkrát, svý černý mámy slyším hlas
jak pohádku mi šeptá zas tam v ghettu.

- R: Jestli se tam vrátíš, jestli se tam vrátíš
tak dej na svou šťastnou hvězdu ten náš kříž.
Slabost víru zmáhá, ale to se stáva lidem zlej
nedívej se za sebe a z ruky nehádej, tak to bejvá.

2. Že nechutná ti chleba jíst
a umírá se na závist, tam v ghettu.
Zdi čas smejvá, tak marný je chtít na ně psát,
když není dům, co směl by stát tam v ghettu.

- R: Každý žije ve svým ghettu se svou pravdou sám
jen hudba zní, když poslední čas na prach se promění,
jak už tolikrát.

3. Jako tenkrát, zase slyším slanej vítr vát
a na rezavý ploty hrát tam v ghettu.
Jako tenkrát, svý černý mámy slyším hlas
jak pohádku mi šeptá zas tam v ghettu,
tam v ghettu, tam v ghettu.

SLUNOV RAT

CAPO 2

1. Stíny nad obzorem pomalu jdou, noc se snáší,
paseky osvítlí zář z borovejch klád zapálenejch.

- R: Sešli se zapomenout a zvednout hlavu, to stačí,
jen trochu popadnout dech, než půjdou zas dál.

2. Ohnutý lžíce a nůž, dům z igelitu, lístek zpátky,
boudy na zastávkách, kde potkáváš lidi, co potkat jsi chtěl.

- R: Sešli se...

3. Stíny nad obzorem pomalu jdou, právě svítá,
šlápoty, ohniště, klid, smutnej je kemp opuštěnej.

- R: Sešli se...

SLIB

2x AMI EMI AMI EMI D D4 D

1. Den šel už spát za horu vzdálenou

a léto voní nad trávou spálenou

a štetce vánků z nití červánků

snad namalují tvoji tvář.

2. Sevřel jsem dlaň a vešel do polí,
Kráčel tou cestou, kde bolest přebolí,
Kde slyším znova tvá tichá slova
Prosím, budeš mě mít až do smrti rád.

R: Slibuju, věř mi, můj svědek je Bůh,
to přísahám s čistou tvář.

Slibuju, věř mi, jsi zem a já pluh,
ať nad tebou slunce září.

3. Kdy spálí žár zlou knihu osudů?
Není tak vzácná jak křídla holubů,
shodila masku, zradila lásku
v den, kdy mně tvůj táta psaní dal ...

4. Lán obilí hladil mě na rukou
a slzy z mraků byly mou zárukou,
že ještě jednou tvá ústa řeknou,
prosím, budeš mě mít až do smrti rád.

R: Slibuju...

FRANKY DLOUHÁN

1. Kolik je smutného, když mraky černé jdou

lidem nad hlavou, smutnou dálavou,

já slyšel příběh, který velkou pravdu měl,

za čas odletěl, každý zapomněl.

R: Měl kapsu prázdnou Frankie Dlouhán,
po Státech toulal se jen sám,

a že byl veselej, tak každej měl ho rád.

tam ruce k dílu mlčky přiloží a zase jede dál,

a každý, kdo s ním chvílku byl,

tak dlouho se pak smál.

2. Tam, kde byl pláč, tam Frankie hezkou píseň měl,
slzy neměl rád, chtěl se jenom smát.
A když pak večer ranče tiše usínaj,
Frankův zpěv jde dál, noci s písni dál.

R: Měl kapsu prázdnou...

3. Tak Frankieho vám jednou našli, přestal žít,
jeho srdce spí, tiše, smutně spí.
Bůhví jak, za co, tenhle smíšek konec měl,
farář píseň pěl, umíráček zněl.

R: Měl kapsu prázdnou...

GRÓNSKÁ PÍSNÍČKA

1. Daleko na severu je Grónská zem,
 žije tam Eskymačka s Eskymákem,
 my bychom umrzli, jim není zima,
 snídají nanuky a eskima.
2. Mají se bezvadně, vyspí se moc,
 půl roku trvá tam polární noc,
 na jaře vzbudí se a vyběhnou ven,
 půl roku trvá tam polární den.
3. Když sněhu napadne nad kotníky,
 hrávají s medvědy na četníky,
 medvědi těžko jsou k poražení,
 neboť medvědy ve sněhu vidět není.
4. Pokaždé ve středu, přesně ve dvě
 zaklepe na na íglů hlavní medvěd:
 „Dobrý den, mohu dál na vteřinu?
 Nesu vám trochu ryb na svačinu.“
5. V kotlíku bublá čaj, kamna hřejí,
 psi venku hlídají před zloději,
 smíchem se otřásá celé íglů,
 neboť medvěd jim předvádí spoustu figlů.
6. Tak žijou vesele na severu,
 srandu si dělají z teploměřů,
 my bychom umrzli, jim není zima,
 neboť jsou doma a mezi svýma.

SKLÁDANKA

CAPO 2

1. Tak od dneška vím, jak zavíráš oči, když pusu ti dávám,
 jak otáčíš hlavu, všechno už víš, to, co bych chtěl,
 snad se mi zdáš, nebo nechápu nic,
 snad jsem jen blázen, co chtěl bych víc,
 ty můj vánku, skládanko hezká z kouzelných chvil.
2. Do závěsů nutí se den a my máme půlnoc,
 cítím tvůj dech a trochu se bráním hladit tě víc,
 poprvé blízko, blízko tě mám
 a tvoje tvář je plná stop mých,
 začnu se bát, jestli to moje rád ti neublíží.
3. A už se mi stýská, pitomej čas, už musíš jít,
 uklidím okurky, polštáře, naposledy pusu ti dám,
 ruce si chvíli nebudu mít,
 pel z tvojí kůže nechci si vzít,
 tak zase zítra, ty můj vánku milovaný.
4. 1. + milovaná ...

SEVERNÍ VÍTR

1. **Jdu s dřevou patou, mám horečku zlatou,**
jsem chudý, jsem sláb a nemocen,
hlava mně pálí, tam v modravé dáli
se leskne a třpytí můj sen.
2. Kraj pod sněhem mlčí, tam stopy jsou vlčí,
tam zbytečně budeš mi psát,
sám v dřevěné boudě sen o zlaté hroudě
já nechám si tisíckrát zdát.
- R: Severní vítr je krutý, počítej, láska má s tím,
k nohám ti dám zlaté pruty, nebo se vůbec nevrátím.
3. Tak zarůstám vousem a vlci už jdou sem,
já slyším je výt blíž a blíž.
Už mají mou stopu, už větří, že kopu
si hrob a že stloukám si kříž.
4. Zde leží ten blázen, chtěl dům a chtěl bazén
a opustil tvou krásnou tvář.
Má plechovej hrnek, v něm pár zlatej zrněk
a nad hrobem polární zář.
- R: Severní vítr...

HLÍDAČ KRAV

1. **Když jsem byl malý, říkali mi naši:**
„Dobře se uč a jez chytrou kaši,
až jednou vyrosteš, budeš doktorem práv,
takový doktor sedí pěkně v suchu,
bere velký peníze a škrábe se v uchu,“
já jim ale na to řek “Chci být hlídačem krav.“
- R: Já chci mít čapku s bambulí nahoře,
jíst kaštaný a mýt se v lavoře,
od rána po celý den zpívat si jen,
zpívat si: pam pam pam ...
2. K vánocům mi kupovali hromady knih,
co jsem ale vědět chtěl, to nevyčet' jsem z nich:
nikde jsem se nedozvěděl, jak se hlídají krávy,
ptal jsem se starších a ptal jsem se všech,
každý na mě hleděl jako na pytel blech,
každý se mě opatrně tázal na moje zdraví.
- R:
3. Dnes už jsem starší a vím, co vím,
mnohé věci nemůžu a mnohé smím,
a když je mi velmi smutno, lehnu si do mokré trávy,
s nohama křížem a s rukama za hlavou
koukám nahoru na oblohu modravou,
kde se mezi mraky honí moje strakaté krávy.
- R:

HRÁŠEK

CAPO 4

1. **Jak v mořích slunce s tmou se ztrácí
a pokřik racků šel už spát,**

tak utekla nám láska, jó, to se stává,

a najednou tě, holka, nemám rád.

**Mám dost už těch tvejch věčnejch nářků
a prožárlenejch hloupejch scén,**

tak někdy zase brnkni, jó, to se stává,

prostě táhne mě to z kruhu ven.

- R: **Já půjdu až tam na místa, kde už to znám,**

**pár stromů, ohniště a tunel a trať,
a kašlu na celej svět, v něm v tobě zas jsem se splet',**

a postů řeknu sobě: hloupneš, tak plať.

2. **Jak nabobtnalý klíčky hrášku
byly cíle tvý, a já chtěl víc,
já předělat chtěl svět, jó, to se stává,
kolik bylo nás, a stále nic.
Tak pozdravuj ty svoje šminky, lásko,
a do zrcadla zkoušej řvát,
jó, utekla nám láska, jó, to se stává,
a najednou tě, holka, nemám rád.**

- R: **Já půjdu až tam...**

ROSA NA KOLEJÍCH

1. **Tak, jako jazyk stále naráží na vyložený zub,
tak se vrátím k svému nádraží, abych šel zas dál,
přede mnou stíny se dluží a nad krajinou krouží
podivnej pták, pták nebo mrak.**

- R: **Tak do toho šlápní, ať vidíš kousek světa,
vzít do dlaně dálku zase jednou zkus,
telegrafní dráty hrajou ti už léta
to nekonečně dlouhý monotónní blues,
je ráno, je ráno, nohama stíráš rosu na kolejích.**

**Pajda dobře hlídá pocestný, co se nocí toulaj',
co si radši počkaj', až se stmí, a pak šlapou dál,
po kolejích táhnou bosí a na špagátě nosí
celej svůj dům, deku a rum.**

- R: **Tak do toho...
nohama stíráš rosu na kolejích ...**

RODNÉ ÚDOLÍ

1. ^D Cesta má přede mnou v dáli mizí,
^A každý krok v srdci mém zabolí,
^D ^G zakrátko bude mi všechno cizí,
^D ^A ^D nespátřím své rodné údolí.

2. Oči mé nevidí jak se stmívá,
 nevidí co jsem měl tolik rád,
 jediné, co mi teď ještě zbývá,
 rodnému údolí sbohem dát.

- R: ^D ^G Já volám nashledanou, nashledanou,
^D ^A ^D nashledanou rodné údolí.

3. Proč se den za každou nocí vrátí,
 proč se čas na chvíli nezastaví,
 nemusel bych ti své sbohem dátí,
 kdyby dnešní den byl navěky.

IGELIT

1. ^G ^D ^C ^G Ukrytý v stínu lesa, igelit, to kdyby přišel k ránu déšť,
^D ^G pod hlavou boty, nůž, tátovu bundu šitou z maskáčů,
^D ^C ^G k ránu se mlhy zvednou a ptáci volaj': hele, lidi, svítá,
^D ^G pak větvičky si nalámou na oheň, aby uvařili čaj.

- R: ^{EM1} ^{D7} ^G ^C ^G A všichni se znaj', znaj', znaj' a blázněj' a zpívaj'
^{EM1} ^{D7} ^G ^{AM1} ^G a po cestách dál, dál, dál hledaj' normální svět.

2. Ukrytý v stínu lesa, k večeru znavený nohy skládaj',
 kytara zpívá o tom, jak dřív bylo líp.
 Ten, kdo neví, nepochopí, nepromíjí čas nic, všechno vrátí,
 ta chvilka, co máš na život, ti uplyne jak od ohýnku dým.

- R: A všichni...

- *: ^G ^D ^C ^G Ukrytý v stínu lesa, igelit, to kdyby přišel k ránu déšť ...

JARMILA

1. **Jarmila vždycky mi radila,**
G HMI
D7 G D7
abych pracovní dobu dodržel,
G HMI
dneska mně ale náramně
D7 G
táhlo domů, a tak jsem prostě šel
EMI
Jarmila má totiž dneska narozeniny,
D7
proto jsem dnes přišel dříve o dvě hodiny,
G HMI
na stole sklenice, smích slyšet z ložnice,
D7 G D7
v předsíni stojí pánské střevíce.
2. Vytahuji z aktovky květiny, uvažuji, kdo asi přijel z rodiny,
 tipuji nejspíše na strýce, kdo jiný měl by přístup až do ložnice.
 Kdo jiný, kdo jiný než strejda z dědiny, vzpomenu si na Jarmilu, nejsem jediný,
 v ruce mám kytici, už stojím v ložnici, vidím, že nevyměřem po přeslici.
3. Kdepak, jejda, není to strejda, Františku, ty máš boty úplně jak on,
 přičemž nechávám prostor úvahám, vyhledávám optimální tón,
 kterým bych oba dva jednak pohanil, přitom abych nikoho slovem nezranil,
 takže jsem chvíli stál, pak říkám: „Krucinál, tebe bych, soudruhu, tady nehledal.“
4. Dodnes mě mrzí, že jsem byl drzý a že jsem pracovní kázeň porušil,
 dřív než o hodinu vypnul jsem mašinu, čímž jsem rozdělanou práci přerušil.
 Oba si mě postavili na kobereček a to, jak zle mi vyčinili, nedal jsem za rámeček,
 z nevěry nedělám závěry, mrzí mě, že jsem u nich pozbyl důvěry.

PTÁČATA

1. **Na kolejích stála a za uchem květ,**
G
vlasy trávou zavázaný,
C G
s kytarou na zádech, strun už jen pět,
D7 G
hezký oči uplakaný.
2. Opuštěnejch ptáčat plnej je svět,
 hnízda hledaj', neví, co dál,
 vyšlápli jsme ránem a v neděli zpět,
 za tejdén jsem u trati stál.
- R: C G
 Víš, holky těžší to maj',
AMI C G
 víš, holky těžší to maj'.
3. Říkal jsem jí „štístko zatoulaný“,
 vždycky smála se a začala hrát
 o potocích v trávě a o znamení,
 co lidi uměj' ze zloby dát.
- R: Víš holky...
 4. = 1.

PRODAVAČ

- R: ^G Pojd'te všichni dovnitř, pozvěte si všechny známé,
 my vám dobrou radu dáme, neboť právě otvíráme,
 prodáváme, vyděláme, co kdo chcete, tak to máme,
 co nemáme, objednáme, všechno máme, všechno víme,
 poradíme, posloužíme.
1. ^G **Stál krámek v naší ulici, v něm párky, buřty s hořčicí**
^D **a bonbóny a sýr a sladký mák,**
^G **tam chodíval jsem potají, tak jak to kluci dělají,**
^D **a ochutnával od okurek lák**
^C **a pro mou duši nevinnou pan vedoucí byl hrdinou,**
^{A7} **když po obědě začal prodávat,**
^G **měl jazyk mrštný jako bič a já byl z něho celý pryč**
^D **a toužil jsem se prodavačem stát.**
- R: Pět deka, deset deka, dvacet deka, třicet deka,
 kilo chleba, kilo cukru, jeden rohlík, jedna vecka,
 všechno máme, co kdo chcete, obchod kvete, jen si račte říct,
 čtyři kila, deset kilo, dvacet kilo, třicet kilo,
 navážíme, zabalíme, klaníme se, to by bylo,
 prosím pěkně, mohu nechat o jedenáct deka víc?
2. Já nezapomněl na svůj cíl a záhy jsem se vyučil a moh' být ze mě prodavačů král,
 jenomže, jak běžel čas, náhle zaslechl jsem hudby hlas a znenadání na jevišti stál, i
 když nejsem králem zpěváků, teď zpívám s partou Fešáků a nikdo vlastně neví, co jsem
 zač, mě potlesk hřeje do uší a mnohý divák netuší, že mu vlastně zpívá prodavač.
- R: Pět deka.....
3. Víím, že se život rozletí, a sním o konci století, kdy nikdo neví, co je chvat a shon, a dě-
 tem líčí babička, jak vypadala elpíčka a co byl vlastně starý gramofon, i kdyby v roce
 dva tisíce byla veta po muzice, obchod je věc stále kvetoucí, už se vidím, je to krása,
 ve výloze nápis hlásá: Michal Tučný, odpovědný vedoucí.
- R: Pět deka.....

JDOU PO MNĚ, JDOU

1. ^D **Býval jsem chudý jak kostelní myš,**
^{F#MI} **na půdě půdy jsem míval svou skrůš,**
^G **[: pak jednou v létě řek' jsem si: bať,**
^D **svět fackuje tě, a tak mu to vrat'. :]**
2. Když mi dát nechceš, já vezmu si sám, zámek jde lehce a adresu znám,
 [: zlato jak zlato, dolar či frank, tak jsem šel na to do National Bank. :]
- R: Jdou po mně, jdou, jdou, jdou, na každém rohu mají fotku mou,
 kdyby mě chytli, jó, byl by ring,
^G ^A ^D ^G ^D
 tma jako v pytli je v celách Sing-sing. Jé, Jé...
3. Ve státě Iowa byl od poldů klid, chudinká vdova mi nabídla byt,
 [: byla to kráska, já měl peníze, tak začla láska jak z televize. :]
4. Však půl roku nato řekla mi: "Dost, tobě došlo zlato, mně trpělivost,
 [: sbal svých pár švestek a běž si, kam chceš,"
 tak jsem na cestě a chudý jak veš. :]
- R: Jdou po mně...
5. Ted' ve státě Utah žiju spokojen, pípu jsem utáh' a straním se žen,
 [: kladou mi pasti a do pastí špek, já na ně mastím, jen ať mají vztek. :]
- R2: Jdou po mně jdou, jdou, jdou, na nočních stolcích mají fotku mou,
 kdyby mě klofly, jó, byl by ring, žít pod pantoflí je hůř než v Sing-sing.
 Jé, Jé...

JEDNODUCHÁ

1. Tady kdysi žila a nevěděla nic.

Pila jako pila, pořád víc a víc.

A tam žil on, obyčejnej kluk.
Silnej jako slon, hubenej jak luk.
Nic velkého netušili, ani ona, ani on.
Ale pro sebe tu byli

a vtip je v tom... že:

R: Utopíme válku v čajovém šálku.

Budem si říkat: „Mám tě ráda, mám tě rád!“

Až pochopíme, co netušíme.

Budem si říkat víc než častokrát:

Mám tě rád! Tak hezky to zní

a na každé pád jsme spřízněný.

2. A já jsem on a ona jsi ty,
šampion přes city.
Každej něco hledá,
kdo to najde, ten to má.
A ty jsi bledá, ale jsi,
ale jsi má má má má má...

R: Utopíme válku...

Mám tě rád, tak hezky to zní!

PRAŽCE

1. Házím tornu na svůj záda, feldflašku a sumky,
navštívím dnes kamaráda z železniční průmkky.

R1: Vždyť je jaro, zapni si kšandy, pozdravuj vlaštovky a, muziko, ty hraj.

2. Vystupuji z vlaku, který mizí v dálce,
stojím v České Třebové a všude kolem pražce.

3. Pohostil mě slivovicí, představil mě Mařce,
posadil mě na lavici z dubového pražce.

4. Provedl mě domem – nikde kousek zdiva,
všude samej pražec, jen Máňa byla živá.

R2: To je to jaro, zapni si kšandy, pozdravuj vlaštovky a, muziko, ty hraj.

5. Plakáty nás informují: „Přijď pracovat k dráze,
pakliže ti vyhovují rychlost, šmír a saze.“

6. A jestliže jsi labužník a přes kapsu se praštíš,
upečeš i krávu na železničních pražcích.

7. A naučíš se skákat tak, jak to umí vrabec,
když na nohu si pustíš železniční pražec.

8. Když má děvče z Třebové rádo svého chlapce,
posílá mu na vojnu železniční pražce.

9. A když děti zlobí, tak hned je doma mazec,
Děda Mráz jim nepřinese ani jeden pražec.

10. Před děvčaty z Třebové chlubil jsem se silou,
pozvedl jsem pražec, načež odvezli mě s kůjlou.

11. Pamatuji pouze ještě operační sál,
pak praštili mě pražcem a já jsem tvrdě spal.

R3: A bylo jaro, zapni si kšandy, lítalý vlaštovky a zelenal se háj.

PODVOD

1. ^{EM} **Na dlani jednu z tvých řas, do tmy se koukám,**
^{AMI}
^{D G C G}
hraju si písničky tvý, co jsem ti psal,
^{AMI AMI/C EMI}
je skoro půlnoc a z kostela zvon mi noc připomíná,
^{AMI H7}
půjdu se mejt a pozhasínám, co bude dál?

2. Pod polštář dopisů pár, co poslalas dávám,
 píšeš, že ráda mě máš a trápí tě stesk.
 Je skoro půlnoc a z kostela zvon mi noc připomíná,
 půjdu se mejt a pozhasínám, co bude dál?

- R: ^{AMI} Chtěl jsem to ráno, kdy naposled snídal jsem s tebou,
^{EMI}
 ti říct, že už ti nezavolám,
^{AMI D}
 pro jednu pitomou holku, pro pár nocí touhy
^{G H7}
 podved' jsem všechno, o čem doma si sníš,
^{EMI EMI/D EMI/C EMI/H EMI EMI/D EMI/C EMI/H}
 ted' je mi to líto.

3. Kolikrát člověk může mít rád tak opravdu z lásky,
 dvakrát či třikrát – to ne, i jednou je dost,
 je skoro půlnoc a z kostela zvon mi noc připomíná,
 půjdu se mejt a pozhasínám, co bude dál?

R: Chtěl jsem...

R: Chtěl jsem...

JENNIFER LADY

1. ^{C F C}
Drobně mží a do noci zvon z majáku lodím zavolal vstříc,
^G
útesy skal ostrých jak nůž už proplouvá.
^{C F C}
Jennifer Lady, tak malá jak stín, má na boku ránu a v plachtoví klín,
^{AMI EMI G F C}
to z pitomý války muži se vrací domů k nám.

2. Kolik jich šlo a vrací se půl, to bude pláče a po dlaních sůl,
 a bez tátů synů a bez věna dcer, Bože, co bude dál.
 Přestane svítat, až do hrobu dáš všechen ten smutek, ma Irská zem?
 Co platný jsou květy a všechna ta sláva? Bože co bude dál?

3. V srdci úzkost, na duši vzdor, myšlenky letí jak potoky z hor,
 dokud nám budou poroučet blázni, kde bude svět?
 Svobodo drahá, kolik to stojíš? Kolik nás zemře ve válkách jen?
 Až jednou ráno snad vyjdeš, jak slunce v jedinej den?

R: Drobně mží...

JIŽNÍ KŘÍŽ

CAPO 2

1. **Spí Jižní kříž,**
 jak říkali jsme hvězdám kdysi v mládí,
 to na studený zemi
 ještě uměli jsme milovat a spát.
2. Dál, však to znáš,
 světem protloukal ses, jak ten život pádí,
 dneska písničky třeba od Červánku
 dojmou tě, jak vrátil bys' to rád.
- R: Zase toulal by ses Foglarovým rájem
 a stavěl Bobří hráze,
 se smečkou vlků čekal na jaro,
 jak stejská se, až po zádech jde mráz.
3. Spí Jižní kříž,
 vidí všechna místa, kde jsi někdy byl,
 to když, naplněnej smutkem,
 jsi plakal, plakal nebo snil.
- R: Zase toulal...

POCITY

1. **Z posledních pocitů poskládám ještě jednou úžasnou chvíli**
Je to tím, že jsi tu, možná tím, že kdysi jsme byly Ty a
já, my dva, dvě nahý těla, Tak neříkej, že jinak si to chtěla,
tak neříkej, neříkej, neříkej mi nic
2. Stala ses do noci z ničeho nic moje platonická láska
 unaven, bezmocný, usínám vedle Tebe, něco ve mně praská
3. A ranní probuzení a slova o štěstí, neboj se to nic není
 Pohled na okouzlení, a prázdný náměstí na znamení,
- R: Jenže Ty neslyšíš, jenže Ty neposloucháš,
 snad ani nevidíš, nebo spíš nechceš vidět
 a druhým závidíš a v očích kapky slané vody
 zkus změnu, uvidíš a vítěj do svobody
4. Jsi anděl, netušíš, Anděl co ze strachu mu utrhly křídla
 A až to ucítíš, zkus kašlat na pravidla
5. Říkej si vo mě co chceš, já jsem byl vodjakživa blázen
 Nevim co nechápeš, ale vrať se na zem
- R: Jenže Ty neslyšíš....
6. Jsi anděl, netušíš, Anděl co ze strachu mu utrhly křídla
 A až to ucítíš, zkus kašlat na pravidla
- R: Jenže Ty neslyšíš....

PÍSKAJÍCÍ CIKÁN

1. **Dívka loudá se vinicí,**
G AMI HMI AMI
tam, kde zídka je nízká,
G AMI HMI AMI
tam, kde stráň končí vonicí,
G AMI HMI C
G C G C D
tam písničku někdo píská.
2. Ohlédne se a „Propána!“ v stínu, kde stojí líska,
 švárného vidí cikána, jak leží, písničku píská.
3. Chvíli tam stojí potichu, písnička si ji získá,
 domů jdou spolu do smíchu, je slyšet cikán, jak píská.
4. Jenže tatík, jak vidí cikána, pěstí do stolu tříská,
 „Ať táhne pryč, vesta odraná, groš nemá, něco ti spíská.“
5. Ted' smutnou dceru má u vrátek, jen Bůh ví, jak se jí stýská,
 „kéž vrátí se mi zas nazpátek, ten který v dálce si píská.“
6. Pár šídel honí se po louce, v trávě rosa se blýská,
 cikán, rozmarýn v klobouce, jde dál a písničku píská.
7. Na závěr zbývá už jenom říct, v čem je ten kousek štístka:
 peníze často nejsou nic, má víc, kdo po svém si píská ...

KOHOUT

1. **S podvečerem tady u nás začnou ptáci zpívat.**
G
D
A nad krajinou nebe vzlétne kamsi, kde je řád.
AMI
A do řeky se světla z oken budou chvilku dívat.
C D
A pak si unavený lásky půjdou lehnout, budou spát.
2. V tu dobu zavírám oči, abych tě měl něžná láska.
 V soukromí tak tiše jako voda tečky hvězd.
 Nádhernou a bílou, jak svý ruce ke mně vzpínáš.
 Jak často nechávám se s tebou do ztracena něhu vést.
- R: G
 Zvony zvoní jen chvíli, ruce budou se třást
D
 a pak zmlknou má láska.
AMI C G D
 To kohout je umlčí k ránu, když mě opouštíš.
- G D
 Zvony zvoní jen chvíli, jen než přijde den, proto krásně a blízko.
AMI C G D7
 A pak ztichnou, abych slyšel, jak mi tajný přání můj odpouštíš.
3. S podvečerem tady u nás začnou ptáci zpívat.
 A nad krajinou nebe vzlétne kamsi, kde je řád.
 To já se chodím do tvých očí v noci láska dívat.
 A kdyby do očí, jo to bys koukala, kam už jsem spad.
4. Na záda ti nehty napíšu miláčku jméno.
 A podepíšu na čas rozloučení věrný slib.
 Že kameny se k nebi spíš než moje láska zvednou.
 Že jsi moje štěstí, s tebou je mi vždycky trochu líp.

KOMETA

1. ^{AMI} **Spatřil jsem kometu, oblohou letěla,**
^{DMI} **chtěl jsem jí zazpívat, ona mi zmizela,**
^{G7} **zmizela jako laň u lesa v remízku,**
^C **v očích mi zbylo jen pár žlutých penízků.**

2. Penízky ukryl jsem do hlíny pod dubem,
 až příště přiletí, my už tu nebudem,
 my už tu nebudem, ach, pýcho marnivá,
 spatřil jsem kometu, chtěl jsem jí zazpívat.

R: ^{AMI} O vodě, ^{DMI} o trávě, ^{G7} o lese, ^C o smrti, se kterou smířit nejde se,
^{AMI} o lásce, ^{DMI} o zradě, ^E o světě a o všech lidech, ^{E7} co kdy žili na téhle planetě. ^{AMI}

3. Na hvězdném nádraží cinkají vagóny,
 pan Kepler rozepsal nebeské zákony,
 hledal, až našel v hvězdářských triedrech
 tajemství, která teď neseme na bedrech.

4. Velká a odvěká tajemství přírody,
 že jenom z člověka člověk se narodí,
 že kořen s větvemi ve strom se spojuje
 a krev našich nadějí vesmírem putuje.

R: Na na na ...

5. Spatřil jsem kometu, byla jak reliéf
 zpod rukou umělce, který už nežije,
 šplhal jsem do nebe, chtěl jsem ji osahat,
 marnost mne vysvlékla celého donaha.

6. Jak socha Davida z bílého mramoru
 stál jsem a hleděl jsem, hleděl jsem nahoru,
 až příště přiletí, ach, pýcho marnivá,
 my už tu nebudem, ale jiný jí zazpívá.

R: O vodě...

PÍSEŇ, CO MĚ UČIL LISTOPAD

CAPO 2

1. ^G **Málo jím a málo spím a málokdy tě vídám,**
^C **málokdy si nechám něco zdát,**
^G **doma nemám stání, už od jarního tání**
^{EMI} **cítím, že se blíží listopad.** ^C

R: ^F Listopadový písň od léta už slýchám,
^C vítr ledový přinesl je k nám,
^G tak mě nečekej, dneska nikam nespíchám,
^F listopadový písni naslouchám. ^C

2. Chvíli stát a poslouchat, jak vítr větve čistí,
 k zemi padá zlatý vodopád,
 pod nohama cinká to poztrácené listí,
 vím, že právě zpívá listopad.

R: Listopadový písň...

3. Dál a dál tou záplavou, co pod nohou se blýská,
 co mě nutí do zpěvu se dát,
 tak si chvíli zpívám a potom radši pískám
 písň, co mě učil listopad.

R: Listopadový písň...

PANENKA

1. ^{G C G C} Co skrýváš za víčky a plameny svíčky,
^{G D} snad houf bílých holubic nebo jen žal,
^{C G C G} tak odplul ten prvý den zmáčený krví,
^{D G} ani pouťovou panenku nezanechal.

R: ^{G C G D C D} Otevři oči, ty uspěchaná, dámo uplakaná,
^{C G C G D G} otevři oči, ta hloupá noc končí a mír je mezi náma.

2. Už si oblékni šaty i řetízek zlatý
 a umyj se, půjdeme na karneval.
 A na bílou kůži ti napíšu tuší,
 že dámou jsi byla a zůstáváš dál.

R: Co skrýváš...

KOZEL

1. ^{G C} Byl jeden pán, ten kozla měl,
^{D G} velice si s ním rozuměl,
^C měl ho moc rád, opravdu moc,
^{D G} hladil mu fous na dobrou noc.

2. Jednoho dne se kozel splet',
 rudé tričko pánovi sněd',
 jak to pán zřel, zařval „jéjé“,
 svázal kozla na koleje.

3. Zahoukal vlak, kozel se lek':
 „to je má smrt“, mečel „mek, mek“,
 jak tak mečel, vykašlal pak
 rudé tričko, čímž stopnul vlak.

KYTKA

CAPO 2

1. **Otvírám lásku na stránce „rád“,
přišel jsem, milá má, něco ti dát,
zeptat se, co děláš a jakej byl den,
pohládit tvář, tu kytku si vem.**

R: Ty jsi tak jiná, tak jiná, kdo ví,
jestli má touha tě neporání,
ty jsi tak jiná, pojd', ruku mi dej,
s tebou je celý svět jak vyměněnej.

2. Sedíme tu spolu a slova si jdou,
propletený prsty leží na kolenou,
oči jako čert a malinkej nos,
ze všech je nejhezčí, tiše, už dost.

R: Ty jsi...

1. Otvírám lásku...

R: Ty jsi...

OUTSIDER WALTZ

1. **Dnes ráno když bylo půl, při pravidelný hygieně,
poklesls hodně v ceně, když jsi zahlíd svůj zjev
Už nejsi, co jsi býval, tu tvář nespraví ti masáž,
marně se hochu kasáš, už nejsi lev a velký šéf.**

R: Máš svůj svět a ten se ti hroutí, to dávno znám,
já prožil to sám kráčíš dál a cesta se kroutí,
až potkáš nás na ní, tak přidej se k nám.

2. **Jsi z vojny doma čtrnáct dnů a na radnici velká sláva,
to se ti holka vdává, cos jí dva roky psal.
Ulicí tiše krouží ten divnej motiv z Lohengrina,
není ta, bude jiná, dopisy spal a jde se dál.**

R2: A, F#7, A, F#7, HMI, E7, HMI, E7, HMI7, C#MI, E7, A, G

3. **Za sebou máš třicet let a zejtra ráno třetí stání
a nemáš ani zdání, jak to potáhněš dál.
Ten, komus' kdysi hrával, se znenadání někam ztratil,
už nemáš čím bys platil, no tak se sbal a šlapej dál.**

R3: C, AMI, C, A7, DMI, G7, DMI, G7, DMI7, EMI, G7, C

OKOŘ

1. **Na Okoř je cesta jako žádná ze sta,**
vroubená je stromama,
když jdu po ní v létě, samotěn na světě,
sotva pletu nohama,
na konci té cesty trnitě stojí krčma jako hrad,
tam zapadli trampí, hladoví a sešlí,
začli sobě notovat.

- R: Na hradě Okoři světla už nehoří,
bílá paní šla už dávno spát,
ta měla ve zvyku, podle svého budíku,
o půlnoci chodit strašívát.
Od těch dob, co jsou tam trampové,
nesmí z hradu pryč,
a tak dole v podhradí se šerifem dovádí,
on jí sebral od komnaty klíč.

2. Jednoho dne zrána roznesla se zpráva, že byl Okoř vykraden.
Nikdo neví dodnes, kdo to tenkrát vodnes', nikdo nebyl dopaden.
Šerif hrál celou noc mariáš s bílou paní v kostnici,
místo aby hlídál, zuřivě jí líbál, dostal z toho zimnici.

LADY BLACK

1. **Má černé oči, červený vlas, když zívá, má překrásný hlas.**
Černé šaty nosí, říkají jí malá Lady Black.
2. Když zpívá, tak já procitám a přitom slzy v očích mám.
Chápu štěstí, chápu lásku, chápu Lady Black.
- R: Ná na Ná
3. Ta píseň slova nesnáší, přesto útěchu přináší,
v ní srdce jest i duše tůhle malý Lady Black.
Jak rád bych uměl takhle hrát, jak rád bych viděl ji se smát,
jak rád bych štěstí své přenechal malé Lady Black.
4. V mládí ji nikdo nehladil, nevlastní otec jí jen bil,
když z hospody se denně vracel k malé Lady Black.
Když plakat potom přestala, tichounce si zpívala,
tu píseň kterou dodnes zpívá malá Lady Black.
5. Když jí bylo šestnáct, či víc, odešla od otce pryč
a doma lístek nechala, bud' sbohem Lady Black.
Za peníze, co šetřila, novou kytaru si koupila
a na lavičce v parku hrála malá Lady Black.
6. Jak často měla asi hlad, jak často neměla kde spát,
však mé pozvání přijala malá Lady Black.
Vlasy měla havraní, když snědla prášky na spaní
a druhý den už byla v nebi malá Lady Black.
7. Já večer jsem byl v baru pít a vůbec už jsem nechtěl žít,
když jsem si vzpomněl, že tu není malá Lady Black.
Pak jsem si řek, ty musíš žít, už kvůli tomu, abys hrál
tu píseň, v který duše jest i srdce tůhle malý Lady Black.

LACHTANI

R: [: Lach, lach, lach, lach. :]

1. Jedna lachtaní rodina rozhodla se, že si vyjde do kina,

jeli lodí, metrem, vlakem a pak tramvají a teď u kina Vesmír lachtají,

lachtaní úspory dali dohromady, koupili si lístky do první řady,

táta lachtan řekl: "Nebudem třít bídu" a pro každého koupil pytlík arašidů

R: [: Lach, lach, lach, lach, jé. :]

2. Na jižním pólu je nehezky a tak lachtani si vyjeli na grotesky, těšili se, jak bude veselo, když zazněl gong a v sále se setmělo, co to ale vidí jejich lachtaní zraky: sníh a mráz a sněhové mraky, pro veliký úspěch změna programu, dnes dáváme film ze života lachtanů, ó.

R: [: Lach, lach, lach, lach, jé. :]

3. Tátu lachtana zlost popadla a hned i vyskočil ze sedadla:
„Proto jsem se netrmácel přes celý svět,
abych tady v kině mrznul jako turecký med,
doma zima, doma zima, všude jen chlad,
kde má chudák lachtan relaxovat?“
Nedivte se té lachtaní rodině,
že pak rozšlapala arašidy po kině, jé.

R: [: Lach, lach, lach, lach, jé. :]

4. Tahle lachtaní rodina od té doby nechodí už do kina, jé.

R: [: Lach, lach, lach, lach, jé. :]

NĚCO O LÁSCE

1. Za ledovou horou a černými lesy je stříbrná řeka a za ní kdesi

stojí domek bez adresy a bez dechu.

Bydlí v něm, nechci říkat víla, ale co na tom, kdyby byla,
před lidmi se trošku skryla a víme o ní hlavně z doslechu.

2. Že lidi rozumné blbnout nutí a není na ní nejmenší spolehnutí,

co jí zrovna napadne, to udělá.

Z pubertáků chlapy a z chlapů pubertáky, o ženských nemluvíme,
tam to platí taky a urážlivá je a hořkosladkokyselá.

3. Genetičtí inženýři lámou její kód, po Praze se o nich šíří, že jezdí tramvají,

strkají hlavy pod vodovod a pak i oni nakonec podléhají.

4. A holubicím dál rostou křídla dravců, družstevním rolníkům touha

mořeplavců a lásce, té potvoře, sebevědomí. Že jednou bude vládnout

světem, tedy i nám a po nás našim dětem, které na tom budou stejně
špatně jako my.

5. Když chlap zmagorí láskou, utíká za ní, platí i s úroky a nepočítá s daní

u ženských je to přímo námět na horor. Papuče letí pod pohovku,

nákupní tašky padají na vozovku, ať si tramvaj zvoní, ať se zblázní
semafor.

6. Až vám ta potvora zastoupí cestu, sedněte na zadek a sed'te jak z trestu,

jen ať si táhne jak to dělají vandráci. Láska se totiž, i když je prevít,

nikomu dvakrát nemůže zjevit, láska se totiž, i když je prevít, nevrací.

7. A nesmí vám to nikdy přijít líto, kupte si auto a cucejte chito,

odreaďte se psychicky. Protože jestli byste na ni měli myslet, to

radši vstaňte a jděte za ní ihned, utíkejte, než vám zmizí navždycky.

8. Převrhnete stůl, opusťte dům, fíkusy rozdejte sousedům, nechte vanu

vanou, ať si přeteče. Na světě není větší víra, pro žádnou z nich se tolik

neumírá, ani v žádné jiné zemi na světě.

9. Hmm...

NAD STÁDEM KONÍ

1. Nad stádem koní, podkovy zvoní, zvoní,

černý vůz vlečou a slzy tečou

a já volám

2. Tak neplač můj kamaráde
náhoda je blbec, když krade

R: Je tuhý jak veka a řeka ho splaví

máme ho rádi, no tak co tak co tak co

3. Vždycky si přál, až bude popel
i s kytarou, vodou ať plavou
jen žádný hotel, s křížkem nad hlavou

4. Až najdeš místo, kde je ten pramen
a kámen, co praská, budeš mít jisto
patří sem popel, a každá láska
No tak co tak co tak co

5. Nad stádem koní, podkovy zvoní zvoní
černý vůz vlečou, a slzy tečoua já šeptám

Vysyp ten popel kamaráde, do bílé vody vody

vyhasnul kotel a náhoda je

šťěstí od podkovy

LUKA POD MEDNÍKEM

CAPO 2

1. Když má člověk v kapse spoustu let

a nic neví a vlastně hledá svět,

tak se mu lehce ještě začíná

a každý ráno znovu a zas.

2. Lehce přejde každé pláč a vztek, nic není tabu, nic není na zámek,
her, malin nezralejch krásnej čas, to každý ráno začne zas.

R: Taky jsem bláznil a utrácel si čas,

nádherně netušil, že jak voda klouže

životem, jak hřebenem vlas,

těch krásnejch lásek, písniček u ohňů a hvězd,

jak je to dávno ...

3. Na stráních Medníka je spousta chat,
když někdo stavěl, pomáhal každé chlap
a ženský vařily a balily prsty,
to když se někdo do ruky sek'.

4. Večer se sneslo dříví, větve a tak,
občas nám k práci zahoukal na páru vlak,
my jako děti dřív jsme museli jít spát,
hádejte, co se zdálo nám.

MARIE

1. Je den. Tak pojd' Marie ven.

Budeme žít. A házet šutry do oken.

Je dva. Necháme doma trucovat.

Když nechtějí – nemusí. Nebudem se vnucovat.

Jémine. Všechno zlý jednou pomine.

Tak Marie. Co ti je?

2. Všemocné. Jsou loutkařovi prsty.
Ať jsou tenký nebo tlustý. Občas přetrhají nit.
A to pak jít. A nemít nad sebou svůj jistý.
Pořád s tvář optimisty. Listy v žití obracet.
3. Je to jed. Mazat si kolem huby med.
A neslyšet. Jak se ti bortí svět.
Marie. Kdo přežívá nežije. Tak ádíjé.
4. Marie. Už zase máš (k)tulení sklony.
Jako loni. Slyším kostelní zvony znít.
A to mě zabije. A to mě zabije. A to mě zabije. Jistojistě.
- R: Já mám Marie rád. Když má moje bytí spád.
Býti věčně na cestách. A kránu spícím plícím.
Život vdechovat. Nechtěj mě milovat.
Nechtěj mě milovat. Nechtěj mě milovat.
5. Já mám Marie rád. Když má moje bytí spád.
Býti věčně na cestách. A kránu spícím plícím.
Život vdechovat.
6. Copak nemůže být. Mezi ženou a mužem.
Přátelství - kde není nikdo nic dlužen. Prostě.
Jen prosté. Spříznění duší. Aniž by kdokoli. Cokoli tušil.

MRAVENČÍ UKOLÉBAVKA

1. Slunce šlo spát

za hromádku klád

na nebi hvězdy klíčí.

Už nepracuj, mravenečku můj,

schovej se do jehličí.

- R: Máš nožičky uběhané,
den byl tak těžký.
Pojd', lůžko máš odestlané
v plátku od macešky.
2. Spinká a sní
mravenec lesní
v hromádce u kapradí.
Nespinká sám, s maminkou je tam,
tykadlama ho hladí.
- R: Máš nožičky ...

MORITURI TE SALUTANT

1. **Cesta je prach a štěrk a udusaná hlína**
 a šedé šmouhy kreslí do vlasů
 a z hvězdných drah má šperk, co kamením se spíná,
 a pířka touhy z křidel Pegasů.
 A z hvězdných drah má šperk, co kamením se spíná,
 a pířka touhy z křidel Pegasů.
- 2 Cesta je bič, je zlá jak pouliční dáma, má v ruce štítky, v pase staniol,
 [: a z očí chtějí jí plá, když háže do neznáma dvě křehké snítky
 rudých gladiol. :]
- R: Seržante, písek je bílý jak paže Daniely,
 počkejte chvíli! Mé oči uviděly
 tu strašně dávnou vteřinu zapomnění,
 seržante! Mávnou, a budem zasvěceni!
 Morituri te salutant, morituri te salutant!
3. Tou cestou dál jsem šel, kde na zemi se zmítá a písek víří křídlo holubí,
 [: a marš mi hrál zvuk děl, co uklidnění skýtá a zvedá chmýří, které
 zahubí. :]
4. Cesta je tér a prach a udusaná hlína, mosazná včelka od vlkodlaka,
 [: rezavý kvér– můj brach a sto let stará špína a děsně velká bílá oblaka. :]

MÍLE

1. **Míle a míle jsou cest, které znám,**
 jdou trávou i úbočím skal,
 jsou cesty zpátky a jsou cesty tam,
 a já na všech s vámi stál,
 proč ale blátem nás kázali vést
 a špínou třísnil šat?
- R: To ví snad jen déšť a vítr kolem nás,
 ten vítr, co začal právě vát.
2. Míle a míle se táhnou těch cest
 a dál po nich zástupy jdou,
 kříže jsou bílé a lampičky hvězd
 jen váhavě svítí tmou,
 Bůh ví, co růží, jenž dál mohly kvést,
 spí v hlíně těch práchnivých cest?
- R: To ví...
3. Dejte mi stéblo a já budu rád,
 i stéblo je záchranný pás,
 dejte mi flétnu a já budu hrát
 a zpívat a ptát se vás,
 proč jen se úděl tak rád mění v bič
 a proč že se má člověk bát.
- R: To ví...

MLÝNY

R: ^G Slyším mlýnský kámen, jak se otáčí,
^C slyším mlýnský kámen, jak se otáčí,
^{H7} ^{EMI} já slyším mlýnský kámen, jak se otáčí,
^C ^D ^G ^D ^C otáčí, otáčí, otáčí.

1. ^G Ty mlýny melou celou noc, melou celý den,
^{C7} ^G melou bez výhod, melou stejně všem,
^C ^G melou doleva i melou doprava,
^A ^D melou pravdu i lež, když zrovna vyhrává,
^G ^C ^G melou otrokáře, melou otroky,
^C ^G melou na minuty, na hodiny, na roky,
^{H7} ^{EMI} ^C melou pomalu a jistě, ale melou včas,
^G ^{D7} ^G já už slyším jejich hlas.
2. Ó, já, chtěl bych aspoň na chvíli být mlynářem,
pane, já bych mlel, až by se chvěla zem,
a to mi věřte, uměl bych dobře mlít,
já bych věděl komu ubrat, komu přitlačit,
ty mlýny čekají, někde za námi,
až zdola zazní naše volání,
až zazní jeden lidský hlas:
no tak už melte, je čas!

MONTGOMERY

1. ^D ^G ^{EMI} Déšť ti, holka, smáčel vlasy... smáčel vlasy,
^{A7} ^D ^{A7} z tvých očí zbyl prázdný kruh,
^D ^G ^{EMI} kde jsou zbytky tvojí krásy... tvojí krásy,
^{A7} ^D to ví dneska snad jen Bůh.

- R: Z celé jižní eskadrony... eskadrony
nezbyl ani jeden muž,
v Montgomery bijou zvony... bijou zvony,
déšť ti smejvá ze rtů růž.
2. Na kopečku v prachu cesty... v prachu cesty
leží i tvůj generál,
v ruce šátek od nevěsty... od nevěsty,
ale ruka leží dál.
- R: Z celé jižní eskadrony...
3. Tvář má zšedivělou strachem... no vážně strachem,
zbylo v ní pár těžkejších chvil,
proužek krve stéká prachem... stéká prachem,
déšť mu slepil vlas jak jíl.
- R: Z celé jižní eskadrony...
4. Déšť ti šeptá jeho jméno... jeho jméno,
šeptá ho i listoví,
lásku měl rád víc než život... víc než život,
to ti nikdy nepoví.